

EDICE PEVNOST

MAREK DVOŘÁK

NESVATÝ OTEC

FANTASY ROMÁN

MAREK DVOŘÁK

NESVATÝ OTEC

MAREK DVOŘÁK

NESVATÝ OTEC

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Marek Dvořák, 2017

Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2017

Cover Art © Lukáš Tuma, 2017

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2017

ISBN 978-80-7557-412-1 (pdf)

Obsah

Prolog

Kapitola 1

Kapitola 2

Kapitola 3

Kapitola 4

Kapitola 5

Kapitola 6

Kapitola 7

Kapitola 8

Kapitola 9

Kapitola 10

Kapitola 11

Kapitola 12

Kapitola 13

Kapitola 14

Kapitola 15

Kapitola 16

Kapitola 17

Kapitola 18

Kapitola 19

Kapitola 20

Kapitola 21

Kapitola 22

Kapitola 23

Kapitola 24

Kapitola 25

Kapitola 26

Kapitola 27

Kapitola 28

Kapitola 29

Kapitola 30

Kapitola 31

Kapitola 32

Kapitola 33

Kapitola 34

Epilog

Marek Dvořák (1987)

Prolog

I když vypadal jako bojovník, s útokem nejspíš vůbec nepočítal. Nebo projednou zapomněl na opatrnost a kráčel si, jako kdyby šel domů z kostela.

A tak jej nerušeně obstoupili a zamířili na něj luky.

Veselý Rync se usmíval, tuhle část měl vždycky nejradši.

„Hola hej, dobrý muži!“ zavolal srdečným, vřelým hlasem, jako kdyby na dotyčného dobrého muže právě teď skrze šípy na těživě nekoukalo patnáct zbojníků.

Chlap sebou leknutím škulbl. Neklekl ale hned na zem a nezačal prosit o milost. Nejspíš byl na vypjaté situaci zvyklý. *Bude třeba si na něj dát pozor...* pomyslel si Rync a pokračoval: „Ani se tě nebudu ptát, dobrý muži, proč jdeš takto večer sám tímhle nebezpečným krajem! Určitě máš svoje důvody – ale nic naplat, za průchod se platit musí!“

Chlap se ani nehnul.

Rync se přestával usmívat.

„Tak šup šup! Naval prachy a všechno, co za něco stojí!“

Žádná odpověď.

Poutníkova ruka se ale pohnula; odvázala od opasku naditý měšec a hodila jej Ryncovi k nohám.

Bandita se zašklebil.

„Teď ještě brašnu.“

Chlap si povzdechl a brašna spadla na zem. Nic v ní necinkalo ani nechřestilo, nejspíš v ní má jen deku nebo jídlo. Nevadí. Měšec vypadal tučně až až.

„Jsi štědrý, poutníku! Zasloužíš si jít v bezpečí dál!“ rozhodl velkomyslně Rync. Chlapi se na něj našťavaně podívali. Chtěli se bavit, upéct toho křupana nad ohněm nebo ho nechat zápasit se smečkou psů... Proč ho pouštět? Stejně umře. Tady v horách nemá bez vybavení a jídla šanci.

Nikdo se ale Ryncovi neodvážil vzdorovat.

A když pro kontrolu otevřeli měšec, najednou jim bylo všechno jedno.

Ryncovi hlavou problesklo, co za hlupáka chodí v těchto krajích sám s malým jměním v kapse. Co ksakru čekal? Ten si stejně zaslouží, aby si jej našli vlci. Sakra, měl by ho zabít rovnou, bylo by to milosrdnější. Ale neměl chuť dnes prolívat krev. Ani slunce přece nesvítí každý den.

Když sebrali všechny věci a chystali se zmizet v lese, chlap poprvé promluvil.

„Neděláte dobře, pánové,“ povzdechl si. „Nejlépe, kdybyste mi to všechno rovnou vrátili a nechali mě jít.“

Rync se na něj vztekle podíval. „Jít tě necháme – pokud si ušetříš další pitomé kecy. Ještě slovo a svou dobrotu si rozmyslím!“

Chlap nic nenamítal. Jen se na něj díval těma svýma smutnýma očima. Rync jen tak tak potlačil chuť mu okamžitě poslat šíp do hrudníku.

„Příště tak hodní nebudeme!“ křikl na něj na rozloučenou.

Chlap se ani nepohnul.

Stál a čekal, dokud bandité nezmizeli v lese. Pak se posadil přímo na cestu a do úst si zamyšleně strčil stéblo trávy. Začal je žvýkat, když k němu dolehl křik.

Šel z lesa, z té strany, kam utekli lapkové.

A vzápětí se k jednomu vyděšenému řevu přidalo patnáct dalších. Nelidský jekot hrůzy a děsu rval uši. Chlap se schoulil a pokusil si je zacpat.

Z očí mu začaly téct slzy.

Za minutu hlasy ztichly – do jednoho – a poutník pomalu vstal. Utřel si oči, krátce se pomodlil a vydal se do lesa.

Ušel sotva sto kroků, když je uviděl.

Jejich těla ležela na zemi i visela na stromech, vnitřnosti všude kolem. Z mechu pomrkávalo vyloupanuté oko. Krev se pomalu vřívěla do kamenité horské půdy.

Chlap se nejdřív zapotácel, ale pak sebral síly a rozhlédl se. Na pařezu seděl Veselý Rynec. Obličej měl znetvořený mnoha ranami a jen větev, zabodnutá přímo v břichu, jeho tělo držela vzpřímeně. Z úst mu koukal asi půlmetrový kus kdysi bílé, teď rudé látky. Zbytek měl nejspíš někde mezi krkem a žaludkem.

Před Ryncem ležel měsíc a vak.

Poutník se rozkašlal a začal zvracet. Když se uklidnil, opatrnými kroky došel k Ryncovi a vzal si svoje věci zpátky. Pak rychle zacouval a dal se do běhu, dokud nedorazil opět na cestu.

Bylo mu zle a točil se s ním celý svět.

Nejradši by to celé hned zapomněl.

Kapitola 1

„Tak co si dáte, otče?“

„Něco k jídlu. Pivo, pokud máte.“

Hostinský Maroud si svého hosta nedůvěřivě prohlédl od hlavy až k patě. Mladý muž se ani nehnul. Strnule zíral do prázdna a rukou si bezděky pohrával s vyřezávanou miskou z ořechového dřeva, do které místní vyklepávali popel z fajfek.

Vzhledem k věkovému rozdílu bylo jasné, že tlustý, napůl plešatý výčepník není jeho syn. Z rozhovoru se tedy dalo usuzovat, že mladík je kněz – ale rozhodně na to nevypadal. Byl vysoký a v ramenou široký jako medvěd, evidentně dobře živený. Většina kněží Horazda Bílého a Jediného vyznávala asketický životní styl, a pokud ne, nikde se tím nechlubili. Tenhle byl sice oblečený v obyčejné konopné tunice, ale hospodský věděl, že mu v brašně leží kožená brigantina, hodící se spíše na žoldáka než na kněze. Před pár hodinami ji viděl.

Byla to trapná situace. Ten kněz je teď asi měl za křupany. Nebo že by byl přeci jen podvodník?

Na nohách měl kněz-nekněz šerku, suknicu z poctivého plátna, a holeně mu zakrývaly omotávky. Byl obutý v krpčích. Potud všechno v pořádku. Ale u pasu se mu houpal závěs na palcát – a ten svatí mužové obvykle nepoužívají. Jeho opasek, jak si hospodský všiml, byl také poctivý; kožený a okovaný.

A u něj měšec. Plný mincí, evidentně. Jenom cinká a chřastí, kdykoliv se chlapisko pohne. Jak se s takovým množstvím peněz dostal až sem do hor, to ví jen Horazd. Možná jej Bílý přeci jen chrání, že mu žádní lapkové od mědi neulehčili. Co od mědi – možná i stříbro v něm je!

A pak ta jeho tvář! Vousy husté, že bys v nich mohl včely chovat. Vlasy dlouhé, jako si je nechávali narůst barbaři ve Zlatorohu, dokud jim císař nezatnul tipec a nedonutil je bičem k pravé víře. A oči? Jako borůvky modré, tmavé oči, ze kterých smutek přímo čísel. Maroud tyhle oči znal. Když měl takové šibalský podvodník, nemusel se bát o živobytí. Majitelům takových očí se mince kutálely samy, stačilo s nimi smutně zakroutit a prohodit pár slov o nelehkém údělu chudáka.

Že by to byl přeci jen darebák? Maroud si bude muset dát pozor. Zkontrolovat mince, kterými cizák platí. A spát jen napůl, uši nastražené. Takových chytráků potkal každý rok několik. Na to, jak byl Šachrap malá víska, se jeho šibenice rozhodně nenudila.

Jediné, co skutečně působilo kněžským dojmem, byl symbol Horazdův, vykováný z černého železa. Naleziště tohoto kovu byla jen na severu v Černici, a Černické doly ovládala Říše. Vyrobit padělek takového talismanu nebylo nic snadného ani levného. Právě proto cizáka dobří lidé šachrapští neprovtali šípy, ba ani nepověsili na houžev; nebyli si jistí, jestli ten hromotluk není doopravdy pastýř Bílého. Ukázal jim sice listiny, ale číst uměl jen starosta a ten se vrátí až zítra. Až pak se uvidí, jestli se bude plést konopí. Do té doby je potřeba, aby co nejvíc mincí opustilo svůj teplý domov a přesunulo se k Maroudovi.

Nejspíš to ale kněz nebude. Pije pivo. Kdo kdy slyšel, aby kněz pil pivo na veřejnosti?

Vousáč, jako by mu četl myšlenky, mírným hlasem řekl: „Mám za sebou dlouhou cestu. Vody jsem si užil až až, přišlo, jen co jsem vyrazil z Bukové. Ty to na mě neřekneš a s Horazdem si to vyříkám sám.“

Taky pravda, pomyslel si hospodský. *Však nejsem katecheta*. A koneckonců, kněží ve městech na sebe taky nejsou tak přísní. Co Maroud slyšel, tak když je nikdo nevidí, moc rádi se podívají na dno džbánku, zakouří si z dýmky nebo zalaškují s nevěstkami. A když byl před léty na návštěvě v Turanu, jednoho dokonce potkal v bordelu, opilého jak zákon káže a vykřikujícího kacírské řeči o císařovi a jeho choti. Taky ho prý dali zmrskat, ale kdo ví? Třeba je Jediný tolerantnější než strážci jeho vůle.

Hospodský na chvílku zmizel v kuchyni, místo u dubového pultu zatím vzal jeho syn, dvanáctiletý, čilý chlapec, který hbitě otevřel malý soudek a nalil do hliněného korbelu piva až po vrch. Postavil jej před hosta. Kněz na něj pár vteřin civěl, jako by si před ním hraběcí dcera stáhla halenu, než do sebe obrátil pivo jedním mocným douškem. Pomalým pohybem pak vrátil korbel na stůl a hlasitě si říhl přesně v momentu, kdy se Maroud vracel s talířem hrachové kaše a kusem uzeného.

„Nalej mi ještě jedno, krčmáři,“ poručil. „A pálenku. Koupím celou lahev, je to ta nejlepší medicína na klouby,“ dodal.

Toho že bolí klouby? Vždyť je v nejlepším věku, pomyslel si hospodský, ale nic neřekl, jen položil jídlo na stůl a gestem popohnal chlapce, aby nalil další korbel. Možná jej sem do hor uklidili právě proto, že moc chlatal. Anebo

nějakému knězi křupnul s páteří a teď si chodí se symbolem Bílého, jako by se nechumelilo...

Chlap mezitím dopil další korbek a mrkl na krčmářova syna. Pustil se do jídla s takovou vervou, jako by hladověl celé týdny, a kaše v něm mizela jako vajíčka v liščí tlamě. Když před něj Maroud postavil lahev s pálenkou, rovnou ji odzátkoval a pořádně si přihnul.

„To jsem potřeboval,“ prohlásil a poprvé za tu krátkou dobu, co jej hospodský znal, se zatvářil spokojeně.

„Moc dobrý truňk. Úplně v něm cítím tu kyselost horských jablíček. To si pálíš sám?“

„Ano, důstojný pane,“ přikývl hospodský a pýcha jej zahřála, jako by si sám dal kalíšek. Žádný blbec to není, tenhle cizák, dobré pití pozná. Možná je přeci jen kněz, ti bývají študovaní.

„Zůstanu u tebe minimálně tuhle noc, krčmáři,“ rozhodl se cizinec. „Byl bych rád, kdybys mě ráno vzbudil a nachystal mi teplou koupel a snídani. Třeba fazole by bodly,“ zamlaskal. A když spatřil tázavý, nerozhodný výraz v Maroudových očích, luskl s divadelní grimasou prsty: „Peníze, samozřejmě. Jak jsem mohl být tak nechápavý.“

Sáhl po měšci a hospodský zpozorněl. Teď se ukáže. Kněží Horazdovi mají zakázáno shromažďovat majetek.

A že se bylo na co dívat.

Maroudovi málem vypadly oči z důlků, když chlap vysypal z měšce hromadu císařských stříbrňáků. Nových, před pár lety ražených. Za to by šla koupit chalupa s hejnem slepic a dvěma kozami. Nebo by si člověk mohl v Turanu půl roku dávat do nosu a válet se s všelijakými kamarádkými děvčaty.

„Kolik to bude, krčmáři?“ zeptal se kněz.

„To máme celkem... hned vám to spočítám, pane,“ břeptal hospodský a horečnatě přemýšlel, o kolik si tak může dovolit podivného návštěvníka obrát. *Radši víc, nebo míň? Dva stříbrné, nebo pět? Když řeknu málo, nevydělám, kolik bych mohl. Když řeknu moc, může se naštvat.*

Chlap se na něj podíval těma svýma očima a najednou ztratil veškerou radost, která v něm po pivu a kořalce vyrašila. Jeho modré oči byly najednou ledové jako zimní bouře a tvrdé jako železo.

„Neradil bych ti si moc přísazovat, krčmáři,“ řekl pochmurným hlasem. „Stříbro sice mám, ale zle se povede tomu, kdo na ně nepoctivou rukou sáhne. Na to vem jed.“

Jako by do místnosti vstoupil duch. Krčmář cítil, že mu strach tančí po zádech, jako by mu o ně pleskala netopýří křídla, a měl co dělat, aby se nepomočil. Kněz? Kdepak! To je spíš ďábel, služebník Černého Ismaela, nepřítel Horazdova! Démon či snad přízrak! Krčmář sice vypadal jako koule sádla, ale v mládí se uměl rvát a pro strach měl uděláno. Jenže tenhle chlap... To snad ani není člověk!

„Tři stříbrné, prosím,“ zablekotal. Alespoň tolik ducha-přítomnosti, aby o trošku zdražil, v sobě našel. „Ani by mě nenapadlo vás...“

„Samozřejmě,“ mávl rukou kněz a všechno kouzlo v tom okamžiku zmizelo. Dokonce se usmál a přidal pár měďáků navrch. Schoval lahev do své brašny a zívł: „Dal bych si ještě pivo, ale zítra nás čeká dlouhý den. Ať mám ráno koupel nachystanou!“ zvolal nabubřelým hlasem, ale pak, jako by se sám zastyděl, dodal už pokorněji: „Děkuji.“

Krčmář sledoval, jak mohutná záda cizincova mizí na schodech. *Tak tohle je podivné, pěkně podivné,* pomyslel si. Pohled na stříbro mu ale spravil náladu. A zítra se

cizince koneckonců zbaví. Ale než se tak stane – nu, možná ještě nějaký stříbrňák změní majitele!

Hospodskému se při tom pomyšlení rozzářily oči a šel do sklepa zkontrolovat, jestli má ještě pár lahví pálenky na prodej.

Kapitola 2

Když druhý den Maroud zaklepal na dveře pokoje, kněz už byl vzhůru. Seděl na posteli, až na kus plátna, kterým zakrýval citlivé partie, nahý, a pozoroval pavouka, který právě snídal mouchu. Podle jeho kalných očí bylo patrné, že už také posnídal – pálenku.

„Vaše koupel je nachystaná, pane otče,“ řekl nejistě Maroud. Pořád měl problém s tím, jak chlapa oslovovat. Bývalý kněz šachrapský, otec Věroděd, si potrpěl na oslovení „Vaše důstojnosti“, ale ten byl pyšný jako čert. Taky se pakoval z kostela po týdnu.

Žádný kněz v Šachrapu dlouho nevydržel, takže místní se neměli kde naučit, jak se k nim chovat. A v horách bylo náboženství trochu vlažnější odjakživa, spíše se tu uznávala víra poctivé sekery. Bílého misionáři sem přišli teprve před sto lety, Maroudův děd si to ještě pamatoval. Horazd je zde samozřejmě pánem – jako všude v Říši – ale dřevorubci, uhlíři a lovci nejsou nijak zvlášť na modlení.

Chlap si povzdechl. „Tak ať to máme za sebou,“ zašklebil se nevesele. Krčmář jej zavedl dozadu za kuchyni, kde měl svoji pýchu – kovovou vanu s odtokem, které přizpůsobil celou místnost. Podlaha byla udělaná z opracovaných kamenných dlaždiček, stejně jako stěny. U zdi byl věšák, kam si host mohl dát oblečení i ručník na utření. Vana stála na kovových nohách a pod ní byla menší prohlubeň, kde šel rozdělat oheň, takže nebyl problém vodu ohřát.

A velké okno, které poskytovalo výhled do lesa, zaručovalo efektivní vyvětrání kouře i páry.

Maroud si s uspokojením všiml, jak jeho návštěvníkovi spadla brada.

„Kurva,“ prohlásil naprosto nekněžsky, „tak takovej luxus jsem měl naposledy před lety. A vysázel jsem za něj rozhodně víc než tři stříbrný. Možná nejsi takový lakomec, jak jsem si myslel,“ pokračoval, zatímco ze sebe shazoval svou primitivní roušku. „Jestli mi sem doneseš pivo, budu tě mít i rád,“ dodal, zatímco se ponořil se šplouchnutím do vany.

Maroud se neurazil. Hospodský je zvyklý, že hostům přijde všechno drahé nebo málo dobré. Hlavní je, že platí. A tenhle ožrala – že je kněz, tomu už šlo věřit jen těžko – má stříbra dost a dost. Maroud se usmál a vyběhl do kuchyně, kde jeho syn právě umýval podlahu, usmažit vajíčka a nalít pivo. Sotva však rozklepl první skořápku, ozval se hromový hlas: „Tak kde je ten falešný kněz, o kterém slyším už od rána?“

Lukáš Mazanec, starosta, nebyl nijak velký chlap, ale hlas měl jako prásknutí biče. Zamlada býval vojákem a z těch dob mu zbylo rovné držení těla, přímý pohled a smysl pro zodpovědnost. Na druhou stranu mu chyběla jedna ruka, kterou mu museli uříznout felčari, když do ní sekl skřet otrávenou čepelí. I tak měl v sobě pořád dost kuráže a síly, aby zastal práci za zdravého chlapa – a jeho slovo tady bylo zákonem. Mazanec byl jedním z mála lidí, kteří dělají vždy to, co považují za správné. Místní ho chovali ve značné oblibě, ale taky se ho trochu báli. Starostou byl poprvé zvolen na sněmu sotva rok po tom, co do Šachrapu přišel, a od té doby nevybrali nikoho jiného. V tomto měli

šťestí – zeman, pod jehož moc vesnice patřila, bydlel daleko, a dokud se včas platily daně, sedláci jej zajímali právě tak málo, jako vola zajímají starosti trávy, kterou přežvykuje. Vesnice se tak v podstatě starala sama o sebe.

„Právě se koupe,“ řekl Maroud. „Zrovna mu chystám snídani. Chceš taky něco do žaludku?“ Přitom se podíval z okna. Venku před hospodou stál dav zvědavců. Mnozí z nich si přinesli – jen tak mimochodem, samozřejmě, jdou přeci do práce – sekery či kosy. Hospodský dokonce viděl dva luky.

A starý Hamouz, ten hnusný skrček, dokonce někomu ukazuje upletenou oprátku.

Vesničané, ač do žádné školy nechodili, mají ve všem hned jasno.

Mazanec přikývl: „Kdybys mi udělal pár vajec, vůbec bych se nezlobil.“ Maroud si všiml, že starosta má u opasku tesák. Kdyby věřil, že přijel kněz, jen těžko by se ozbrojoval. A až chlapa uvidí, bude nadšený ještě méně.

Starosta právě dojedl vejce a začal se tázavě rozhlížet, jestli mu návštěvník neutekl, když se dveře od kuchyně otevřely a ozvalo se hlasité prdnutí, doprovázené tichou kletbou. „Tak kde mám to pivo, co? Takhle ty dáš na přání hostů?“ zaduněl kněz a teprve pak si všiml, že v hospodě není sám. Mazancovi ale věnoval jen krátký, nevšímavý pohled. „Máme vajíčka?“ zaradoval se a začenichal.

Mazanec pomalu vstal. Vůbec se mu nelíbilo, jak jej tenhle vagabund – prý kněz, k smíchu! – ignoroval. Na to nebyl zvyklý. Lidi si jej obvykle všimli rychle; měl v sobě něco, co říkalo: *Mě berte vážně*. A za ta léta, co starostoval, mu navíc začalo dělat dobře, čím se stal. Pouhý voják, a teď má zodpovědnost za dvě stovky lidí!

Tohle je *jeho* vesnice. A je ochoten to dokázat kdykoliv, klidně nožem, hergot.

Hlasitě zakašlal. Chlap, obrácený zády k němu, do sebe sice klopl pivo, ale konečně jej zaregistroval. Mazanec spatřil na nahé chlupaté hrudi Horazdův symbol. Evidentně pravý, černé železo si nejde s ničím splést. Ten vagabund ho někde ukradl, to je jisté.

„Omlouvám se za svou troufalost.“ Starostova slova zněla jako kyselý déšť, když padá na čerstvě vykvetlé pomněnky. „Ale jako starosta této vesnice bych rád věděl, s kým mám tu čest. Když jsem dnes přišel, dozvěděl jsem se, že nás navštívil kněz Horazdův – a já tu přitom vidím smradlavého, nevycválaného burana s kněžským odznakem. Budeš mi muset zodpovědět pár otázek.“

Chlap ztichl a prohlížel si Mazance ledovýma očima. Pak ucedil: „Pěkně se tu k hostům chováte, starosto, jen co je pravda. Nejdřív mě tvoji pohůnci chtěli proděravět šípy a jen svatý symbol zadržel jejich neumyté hnáty. A teď si na mě přijde vyskakovat starosta? Tohle není dobrý začátek. Myslím, že nejlépe bude, když zapomenu, cos mi řekl.“

Starosta se vzteky zatrásl. „Ty že jsi host? Hosté se chovají jinak! Ty jsi drzoun, který by měl zatraceně rychle vymyslet, proč jej nemám rovnou pověsit a hodit prasatům!“

Kněz si zhluboka povzdechl. „Tohle bude těžké,“ prohlásil, „ale myslím, že je čas, ve jménu Horazdově, ukázat vlídnou tvář a vysvětlit pár věcí. Ale nejlépe bude, když si skočím pro dokumenty a pak všechno pochopíš.“

„Jaké dokumenty?“ Mazanec se zamračil, ale chlap už se hrnul do schodů a ke své jizbě. Mazanec znejistěl. Co když ten parchant pláchne? Oknem neskočí, je moc malé, a stěnu, sroubenou ze smrkových klád, taky neprorazí.

Co když je to ale čert? Už o takových slyšel... a za války viděl leccos! A je to podivná náhodička, že zrovna k nim, s jejich starostmi a s kostelem, přijel někdo, kdo se vydává za kněze.

Podíval se z okna. Matyáš a Budroj měli luky; oba byli dobří stopaři a lovci. Daleko by jim neutekl. A je-li to křivák, nu, poslat do něj pár šípů nemůže být na škodu.

Ozvalo se dupání. Chlap se vracel po schodech dolů. Měl alespoň tolik slušnosti, aby si navlékl tuniku a suknicu, ale pořád vypadal spíš jako dobře živený kulak než svatý otec. Navíc, kde je jeho kněžské roucho?

„Tady máš dopis od kardinála Monzeratiho,“ podal mu chlap zapečetěné listiny. Druhou rukou se natáhl po prknu se smaženými vejci a začal je do sebe ládovat. „Budete mi muset ušít roucho, nějakí nebožáci mi je ukradli,“ dodal už s plnou pusou. Mazanec se na vteřinu zarazil. *Copak ten chlap ví, na co myslím?* Ale pak mu došlo, že taková věc by napadla každého. Zkontroloval pečeť – vypadala neporušeně a věrohodně – a všiml si svého jména na obálce. Chlapa předtím neznal, jak by mohl znát on jeho?

Otevřel dopis a začal se do něj.

Hostinský jej zvědavě pozoroval, zatímco kněz se nezúčastněně cpal vejci a zakusoval je chlebem.

Tak copak je v dopisu?

Mazanec četl a četl. Hostinský si všiml, že dav venku se nerozpustil. Spíš naopak, přiblížil se a některé obličej se vyloženě namáčkly na malá okna. Maroud jim posunky naznačil, ať vypadnou, ale nikoho to nezajímalo.

A Lukáš Mazanec bledl.

Bledl a potil se, jako kdyby jej zachvátila horečka, a hostinský si nemohl nevšimnout, že kněz se usmívá.

V jeden moment Mazanci málem vypadly oči. Otočil se na kněze: „Promiňte, otče...“ ono *otče* řekl se vší vážností a bez špetky ironie, „... ale vaše jméno, máte snad něco společného s...?“

„Je to můj otec,“ odvětil kněz a zatvářil se, jako kdyby olízl žábu. „Ale pitvat se v tom nemusíme. S naší věcí ostatně nemá nic společného.“ Zmlkl a Mazancovy oči se neklidně vrátily k dopisu.

Po několika minutách dočetl a položil listinu na stůl. Podíval se na chlapa, který už dojedl a se založenýma rukama čekal.

Teď už byly na skle nalepené všechny hlavy. Do místnosti prakticky neproudilo světlo.

„Dlužíme vám omluvu.“ Mazanec mluvil věcně, jako by se již vyrovnal se vzniklou situací. „A měl bych vás všem představit. Jsme tu dobří lidé, ale máme rádi ve věcech jasno, určitě odpustíte jistou neomalenost, kterou teď rádi napravíme. Pojdte prosím se mnou, jen tuhle před hospodu – jak tak koukám, všichni už se tu sešli.“

„Máte zvědavou vesnici,“ zasmál se chlap, „to není nikdy na škodu. Pak, jako by si na něco vzpomněl, umkl a pár vteřin zíral do prázdna. Mazanec si toho nevšiml, otevřel dveře a pokynul knězi, ať jde za ním.“

Venku už byli všichni. Lovci, dřevorubci, uhlíři i těch pár farmářů, kteří pěstovali na polích za vesnicí zeleninu a pásli malá stádečka ovcí. Děti sotva velké, aby sem mohly dojít. Staří lidé, kteří nedbali na bolesti a vyšli, aby zjistili, jestli bude nějaké povyražení.

Když vylezl kněz, pár lidí s sebou cuklo. *Není divu, pomyslel si Mazanec. Vypadá jako nějaký zatracený bandita. Nebo žoldák. S těmi nejsou dobré zkušenosti. Nejdřív nabízí*

peníze, pak chtějí ženy a krev. Už tady způsobili hodně zlého a lidem dělalo dobře, když takovým ničemům urychlili pouť k Horazdovi.

Nebo spíše k Ismaelovi.

Mazanec se zhluboka nadechl. Budroj na něj mrkl; šíp měl založený v luku. Bylo ticho, že by jeden slyšel spadnout špendlík.

„Z milosti Horazdovy a z nařízení Jeho Excelence kardinála Monzeratiho...“ starosta mluvil nahlas a díval se přitom všem do očí, „... se na vědomí našich občanů dává, že zde přítomný Phineas Mortimer, polní kurát a úspěšný absolvent Prvního semináře, je tímto jmenován knězem šachrapským. Rád bych mu popřál hodně úspěchů.“ Mazancova slova nezněla právě upřímně. „A doufám, že i vy se k němu budete chovat jako k pastýři Božímu. Ne jako ke kdejakému hrdlořezovi,“ dodal, jako by zapomněl, že sám Mortimerovi před chvilkou vynadal do buranů.

Dav ani nehlel. Phineas se usmál jako neděle a hbitě se chopil slova: „Děkuji za krásná slova. Věřím, že nám to tady všem spolu pěkně půjde, že budeme uctívat Horazda, jak se sluší a patří, a že trocha toho Božího slova osvětlí vaše domovy. Slyšel jsem, že tu máte i kostel, i když tu déle nikdo neúřadoval. Nebojte, vyspravíme ho a stane se chloubou vesnice.“

Ticho. Ticho jako v hrobě. Vesničané se na sebe úkosem dívali, jako kdyby losovali, kdo mu řekne, že voda, kterou pil, je jedovatá a během půl hodiny propuknou smrtelné křeče.

Phineas se zarazil. Moc zkušeností neměl, duchovního dělal zatím jen v armádě, ale takové přivítání nečekal. Nikde ani trocha nadšení. U nikoho! Ale až pochopí, že

jejich nový pastýř je v podstatě pohodář, dobré věci milující člověk z masa a kostí jako oni, tak bude vše v pořádku.

„Ještě se mnou zajdete ke mně domů,“ řekl Mazanec, „tam vyřešíme detaily.“ Chytil Phinease za rameno a naměřoval jej.

Phineas jej následoval, úsměvy na všechny strany. Je důležité, aby zapůsobil dobře. Místní pivo je chutné, jídlo taky, a časem se uvidí...

Pohroužil se do vlastních úvah, zatímco jeho obličej zářil a děkoval za tak skvělé přijetí, a vůbec neslyšel, co jeden z vesničanů zašeptal tomu druhému.

„Ten nevydrží ani týden.“

Kapitola 3

Seděli proti sobě u dubového stolu, na kterém stála lahev vína a pečené kuře. Mazanec sice vyznával názor, že kněží by moc pít neměli, když kážou abstinenci, ale pořád se ještě styděl a chtěl hostovi nabídnout pohodlí. Jeho manželka Bětka, usměvavá mladá slečna, kterou Mazanec vykoupil krví, když byla ještě dítě, jim právě nesla další chod – jablečný závin. Měla víru ve velké úctě a pana otce nekriticky obdivovala, i když Phineas nemluvil vždycky jako kniha. Jako právě teď.

„Sloužil jsem v severní Cermonii,“ vyprávěl. „Bylo to to nejzkurvenější místo, které si čert dovede představit. Míle a míle zákopů plných krys, kolem vypálená půda, jak po sobě mágové metali kouzla. Mohl jsi tam narazit úplně na cokoliv – ještěrky velké jako psi, psi velcí jako kůň. A hrozně moc bažin, nebyly skoro vidět. Každý den se nám někdo utopil na místě, přes které jsme předtím měsíc chodili. Pořád byl někdo nemocný. Jeden den jsem dal přesně sto osmdesát posledních pomazání – a pak jsem se šel vožrat, abych na to zapomněl. Nepovedlo se,“ povzdychl si.

„Vy jste ale statečný,“ rozplývala se Bětka. „Takový kdyby byl náš minulý kněz, tak...“ V tu chvíli ji už Mazanec kopl pod stolem do nohy. Bětka zmlkla a zdálo se, že Phineas si ničeho nevšiml. Starosta navázal: „Já jsem sloužil v Buštěckém lese. Bylo to tam pěkné, místní měli vojáky rádi

a nesnášeli skřety, protože u nich kradli a často unášeli ženy. Ale boj to byl tvrdý – jeden z těch parchantů mě sekl do ruky, a než s tím stihli felčari něco udělat, byl jed už moc daleko a museli ji uříznout. Ale nelituju toho, potkal jsem tuhle Alžbětu,“ usmál se na svou ženu a ona mu úsměv opětovala.

Ještě chvílku si oba povídali o svých vojáckých letech, když se Phineas, zářící úsměvy a evidentně už přio opilý, zeptal: „Kdy mi konečně ukážete kostel? Nemůžu se dočkat, až uvidím, kde budu úřadovat.“

Lukáš s Bětkou si vyměnili rychlý pohled.

„To nijak nespěchá,“ prohlásil Lukáš pevně. „Dneska už je stejně pozdě...“ byly sice asi dvě hodiny odpoledne, ale tento fakt starosta záměrně ignoroval, „... ale ne dost pozdě na to, abychom si neotevřeli ještě lahvinku.“

Phineas se na něj s lehkou nedůvěrou podíval. „Proti dalšímu vínu nic nemám,“ prohlásil, „tohle je navíc hodně dobré, nejspíš vyrostlo dole v Bukové, co?“ Když se mu dostalo příkývnutí, pokračoval: „Četl jsem zprávu a vím, že bratr Věroděd tu dlouho nevydržel. Sice jsem s ním nemluvil, ale nejspíš se mu tady něco nelíbilo. Takže k sobě budeme upřímní, co říkáš, starosto?“

Mazanec tiše přikývl a sklopil oči k zemi.

„Už jsem párkrát řekl slovo kostel,“ pokračoval kněz, „a všiml jsem si, že se všichni tváří, jako kdyby dostali kyjem do hlavy. Takže se přiznejte, starosto, že vy jste na něj od té doby, co bratr odešel, ani nesáhli?“

Starosta se na vteřinu zatvářil překvapeně, ale pak přikývl: „Promiňte, otče, ale máte naprostou pravdu.“ Bylo přitom vidět, jak se mu ulevilo. „Kostel je zchátralý. Poslal jsem tam pár chlapů, aby s tím aspoň něco udělali,